

ПЕРЕДМОВА

Гарпер не хотіла нашкодити бджолам, але з ними було ой як непросто. Комахи невпинно гули й кружляли над головою, а одна навіть відбилася від рою і кинулася на дівчинку, цілячи жалом просто в обличчя.

Гарпер вчасно закрилася щитом і відбила напад. Утім, вона знала, що бджоли атакуватимуть знову.

Аж раптом за спиною почулось якесь моторошне шипіння... **Коли дівчинка обернулася, на неї кинувся велетенський павук.**

— Ах ти ж поганець! — хекнула вона, замахнувшись на арахніда другою рукою.

Від удару моба відкинуло, і біля Гарпер звільнилося трохи місця. Може, вдасться втекти...

Та ось гудіння знову посилилося, тож вона швидко крутнулася, щоб відбити щитом чергову сердиту бджолу.

А потім іще одну.

І ще одну.

Позаду знову засичав павук, і Гарпер спиною **відчула, як він підбирається дедалі ближче.**

Довго вона не протримається.

У цьому бою суперники сильно переважали числом, але це було ще не найгірше. Якщо Гарпер почне відбиватися, то вони разом із друзями — а з ними й увесь Верхній світ — будуть **приречені.**

Розділ 1

СТАВИТИ «ЕНКУ» ЧИ НІ? НЕ НАЙКРАЩЕ ЗАПИТАННЯ ЗРАНКУ

Того дня школа Вудсворд Мілл аж гула від радісного передчуття.

Гарпер Г'юстон раніше не сприймала цей вислів буквально, але сьогодні, стоячи з однокласниками на шкільному газоні, вона почула це гудіння.

Десятки учнів одночасно щось шепотіли, але їхні голоси були надто низькими і їх було надто багато, аби розібрати бодай одне слово. Але ці голоси, що накладалися і луною разносилися подвір'ям, зливалися в шум, що видавався достоту схожим на бджолине гудіння.

Усім учням із паралельних класів Гарпер веліли зібратися надворі перед школою, і тепер їхня

вчителька, міс Мінерва, намагалася відмітити всіх у журналі, поки добра сотня неслухів радісно перемовлялася і повискувала від захвату. Здавалося, вчителька трохи нервувала. **Її волосся було кучерявішим, ніж зазвичай, а погляд – дещо напруженим.** Вчителька відсърбнула великий ковток кави і глибоко вдихнула.

нула.

– Тео? – погукала вона, намагаючись перекричати шум. – **Тео ГРЕЙСОН ТУТ?**

– Присутній! – викрикнув Тео, продираючись крізь натовп. – Я не запізнився, чесно! Просто загубився трохи. Міс Мінерва поставила на планшетці відмітку.

– Гарпер Г'юстон?

– Тут! – гукнула Гарпер і повернулася, щоби привітатися з однокласником.

– Що тут коїться? – запитав Тео. – **Це дивно... Навіть для вудсворду.**

– Точно ніхто не знає, – відповіла Гарпер. – Але я чула, як міс Мінерва пробубніла, буцім у всьому винна док.

– О, ні! – зойкнув Морган Меркадо, міцно притискаючи до грудей їхнього класного хом'ячка **барона Пампушечку.** – Якщо до цього приклала руку док, то це може бути що завгодно. Вона часом не надумала знову замінити кухарок у їдальні роботами? Минулого разу шорешку зі стелі кілька тижнів відтирали...

– Та то ще дрібниці, – реготнув По Чен. – Пам'ятаєте, як вона в нашій комп'ютерній лабораторії розплідник метеликів облаштувала? Може, вона тепер **УСЮ ШКОЛУ ПЕРЕТВОРИЛА НА РОЗПЛІДНИК ІЗУАН?!**

Джоді Меркадо, молодша сестра Моргана, захоплено сплеснула руками.

– Звучить круто!

Дівчинка дуже любила всіх тварин і заради них ладна була на все.

– Та я в курсі, – знову засміявся По. – Просто ігуанам теж треба вчитися!

Гарпер посміхнулася – **вона була певна, що школу не захопили рептилії чи роботи**, але друзі були праві щодо їхньої вчительки природознавства. **Докторка Калпеппер**, або просто док, як її називали діти, була страшенно непередбачуваною. Утім, Гарпер на це не зважала, ба більше, вона дуже любила цю вчительку.

Думки Гарпер перервав пронизливий сигнал автомобіля: звук був настільки гучний і несподіваний, що дівчинка аж підскочила. Коли вона – а разом і решта учнів на подвір'ї – подивилася на дорогу, то помітила великий пікап, що виїхав з-за рогу. Авто зупинилося біля тротуару, затулівши бібліотеку навпроти. За кермом була... док Калпеппер.

Вчителька ще двічі посигналила, і діти відповіли їй радісними вигуками.

Було щось незвичне і водночас захопливе в тому, щоби побачити док за кермом великого автомобіля.

Док вийшла з машини в компанії якогось незнайомого чоловіка, що сидів на пасажирському сидінні. **Він був сивий, мав зморшки в кутиках добрих очей і був узутий у ковбойські чоботи**. Гарпер подумала, що це і є справжній власник пікапа.

Але що це вони з док привезли? Багажник авто був накритий важким тентом, який надійно приховував його вміст.

– Як думаєте, що там? – поцікавилася в друзів Гарпер.

– **Ігуани... або цуценята**, – з надією припустила Джоді.

– Роботи-охоронці, – запропонував Морган.

– Кораблі прибульців! – випалив По.

– Там може бути що завгодно, – сказав Тео, і собі замислившись. – Але навряд чи там помістяться космічні кораблі.